

Arrest

nr. 240 959 van 15 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. GYSELEN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat M. GYSELEN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 27 januari 2019 België binnen met haar paspoort en verzoekt op 6 februari 2019 om internationale bescherming. Op 1 april 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 9 april 2020 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 06/08/1981 in San Vicente. In 2000 huwde u met J. A. G. M. (...). In 2006 scheidde u van uw man en begon u een relatie met E. P. M. (...). Op 10/11/2006 kregen jullie samen een zoon, M. M. E. A. (...) genaamd. In 2010 verbrak u de relatie met de vader van uw zoon. U had enkel nog met hem contact omwille van jullie zoon die zijn vader ongeveer twee keer per maand ging opzoeken. U was niet politiek actief en kende geen problemen met de autoriteiten. U kwam in El Salvador aan de kost als boekhoudster. Voor uw vertrek werkte u voor de firma JCP A. (...) in de kolonie Miramontes. Sinds 2016 woonde u samen met uw zoon in een appartement in Zacamil, gelegen in Mejicanos (San Salvador). Voordien woonden jullie bij uw moeder, M. D. C. M. (...), in Soyapango Bosques Del Rio (San Salvador). Omdat de band met enkele van uw broers en zussen vertroebeld was, verhuisde u in 2016 met uw zoon naar Zacamil. Uw zoon volgde les aan de privé school 'Colegio Adventista' in San Miguelito (San Salvador). Op 30/10/2018 beëindigde uw zoon zijn vijfde jaar aan de lagere school en begon de vakantieperiode, die duurde tot eind januari 2019. De laatste maanden voor uw vertrek had uw zoon al enkele maanden geen contact met zijn vader omwille van een onenigheid tussen jullie over een paar schoenen. U vertrok uit El Salvador nadat u en uw zoon problemen kregen met leden van de Mara (bende) 18 die uw zoon wilden rekruteren. Midden november 2018 begonnen jongeren van Mara 18 uw zoon lastig te vallen in de buurt van jullie appartement in Zacamil. De maras noemden hem flikker en mietje. Op 07/12/2018 keerde u na uw werk samen met uw zoon huiswaarts. In het appartementsblok werden jullie opgewacht door vijf maras. Uw zoon werd door één van hen tegen de muur geduwd. De maras zeiden u dat ze van uw zoon, op dat moment 12 jaar oud, een man zouden maken en hij zich bij hen moest aansluiten. Na dit voorval zou uw zoon heel veel stress hebben gehad. U stuurde uw zoon onmiddellijk naar het huis van uw moeder in Soyapango, waar hij bleef wonen tot aan jullie vertrek uit het land. U verbleef nog sporadisch in uw appartement. In dezelfde periode contacteerde u een vriendin die advocate is. Via haar vernam u dat een klacht bij de politie uw problemen erger kon maken. Omdat u de vader van uw zoon al een tijdje niet kon bereiken, startte uw advocaat op 16/12/2018 een procedure bij de kinder-en jeugdrechtbank van San Salvador zodat u zonder toelating van uw ex-partner uw zoon kon meenemen naar het buitenland. In de vakantieperiode van 21/12/2018 tot 03/01/2019 woonde u bij uw moeder in. Op 11/01/2019 daagde uw ex-man op bij de rechtbank en kreeg u via een bemiddelingsovereenkomst van hem de toestemming om uw zoon mee te nemen naar België. Na uw verlof ging u vanaf 03/01/2019 terug werken. U woonde afwisselend bij uw moeder in Soyapango en op uw appartement in Zacamil. Af en toe liep u opnieuw maras tegen het lijf met wie jullie eerder problemen kende, maar u werd niet meer door hen benaderd. Op 11/01/2019 kreeg u echter opnieuw problemen. Die dag werd er 's avonds op de deur van uw appartement in Zacamil geklopt. De bezoeker overhandigde u een gsm. De beller noemde u een hoer die hun bevelen genegeerd had en haar zoon niet had afgegeven. De beller dreigde ermee uw zoon te doden indien u hem tegen maandag niet zou afgeven. U kreeg heel veel schrik voor het leven van uw zoon en dook na dit voorval definitief onder in het huis van uw moeder. Op 13/01/2019 kwamen maras tijdens uw afwezigheid naar uw appartement in Zacamil en vroegen uw buurvrouw waar jullie zich schuilhielden. Enkele dagen later, op 14/01/2019 nam u ontslag op uw werk en boekte u uw reis naar België. Op 19/01/2019 kwamen maras uit de zone Soyapango naar uw moeders huis. Ze waren getipt dat jullie zich bij uw moeder schuilhielden. Uw broer J. L. (...) verwittigde u en uw zoon dat er maras aan de deur stonden. De maras dreigden ermee uw moeder iets aan te doen indien zou blijken dat zij jullie onderdak bood. Tot aan jullie vertrek hielden jullie zich schuil in uw moeders huis in Soyapango. Uiteindelijk vertrok u op 25/01/2019 met uw zoon uit El Salvador en kwam u via Spanje (Madrid) naar België, waar u op 26/01/2019 aankwam. Op 06/02/2019 diende u in België een verzoek tot internationale bescherming in. Op 02/02/2019 zijn maras opnieuw naar het huis van uw moeder gekomen. Uw broer M. Mi. E. A. (...) kende ook problemen in El Salvador en vluchtte enkele dagen voor uw vertrek, namelijk op 20/01/2019 met zijn vriendin V. G. G. A. (...) en haar minderjarig zoontje P. V. Z. A. (...) naar België. Zij dienden op 04/02/2019 een verzoek om internationale bescherming in. Uw problemen en deze van uw broer houden geen verband met elkaar.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw paspoort, uw identiteitskaart, een kopie van uw geboorteakte, het paspoort en een kopie van de geboorteakte van uw zoon, een kopie van uw scheidingsakte, een attest van uw werkgever (dd. 15/01/2019), een betalingsbewijs van de school van uw zoon Colegio Adventista in San Salvador, de notariële akte van uw appartement, een kopie van een afbetalingsplan van uw appartement, uw vliegtuigtickets van El Salvador naar België, een arrest van de jeugdrechtbank aangaande de toelating van uw ex-man voor het vertrek van uw zoon uit El Salvador (dd.11/01/2019), het akkoord van uw ex-man betreffende uw aanvraag tot internationale bescherming voor uw zoon in België en algemene persartikels over de veiligheidssituatie in Zacamil en de rekrutering van jongeren door maras in El Salvador neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient te worden opgemerkt dat een profiel, met name uw vrees voor gedwongen rekrutering van uw minderjarige zoon door leden van Mara 18, op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat uw zoon in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat uw zoon betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke. Zo bevat uw asielaanvraag verschillende elementen die de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees op de helling plaatsen.

Vooreerst is het merkwaardig dat u uitermate beperkte informatie kon verschaffen over de maras met wie u en uw zoon in de wijk problemen kenden (CGVS, 13/02/2020, p.8-9). Hiernaar gevraagd haalde u aan dat het bendeleden van de regio zijn die zich verplaatsen door de hele regio en behoren tot Mara 18. Tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS van 26/09/2019 gaf u een fysieke beschrijving van de maras met wie jullie problemen ondervonden. U haalde aan dat het 5 jongens betrof, waarvan u er vier tussen de 16 en 17 jaar oud schatte en zei u dat er één tweeling bij was. Van de oudste persoon zei u dat u deze 22 jaar schatte en hij een hond van het ras Pipo Blanco bij zich had (CGVS, 26/09/2019, p.13-14). Doorgevraagd naar de identiteit, verklaarde u echter niet op de hoogte te zijn van hun namen of aliassen (CGVS, 13/02/2020, p.9). Evenmin wist u of deze maras in jullie wijk woonachtig waren (CGVS, 26/09/2019, p.14). Dat u geen verdere informatie over de identiteit of afkomst van de maras kon verschaffen, is uitermate vreemd. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat dezelfde groep jongeren zich vanaf 2016, het moment dat u met uw zoon in het appartement in Zacamil introk, zich dagelijks in de trappenhuis van jullie appartementsblok ophielden (CGVS, 26/09/2019, p.14 + CGVS 13/02/2020, p.11; p.13). Uw verklaring, als zou u niet veel thuis zijn geweest omdat u 's morgens vroeg vertrok naar uw werk en pas 's avonds laat thuiskwam, is rekening houdend met het feit dat u er al drie jaar woonachtig was en steeds dezelfde jongeren in jullie appartementsblok rondgingen, niet afdoende voor uw gebrekkige kennis over hun identiteit (CGVS, 13/02/2020, p.11). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat het steeds om dezelfde jongeren ging die voor u en uw zoon in Zacamil problemen veroorzaakten. Zo verklaarde u zelf op 11/01/2019 door dezelfde belagers te zijn benaderd als op 07/12/2018 (CGVS, 13/02/2020, p.21-22). Dat u zich rekening houdend met bovenvermelde niet ernstig informeerde over de identiteit van deze personen doet serieus afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Evenmin kon u informatie verschaffen over de personen die op 19/01/2019 en op 02/02/2019 bij uw moeder thuis in Soyapango langskwamen. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat uw moeder de jongeren die langskwamen kende omdat ze uit haar buurt kwamen (CGVS, 26/09/2019, p.13). U voegde eraan toe dat uw broer wist dat het maras waren omdat zij gekend zijn in de buurt (CGVS, 13/02/2020, p. 19). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 13/02/2020 verklaarde u noch bij uw moeder, noch bij uw broer J. L. (...) geïnformeerd te hebben naar de identiteit van de personen die op 19/01/2019 bij uw moeder thuis langskwamen. Uw verklaring als zouden maras vaak roteren en u uw familie niet veel vragen hebben willen stellen omdat u hen zelf niet heeft gezien en er op dat moment niet aan heeft gedacht, kan allesbehalve overtuigen (CGVS, 13/02/2020, p. 12).

Evenmin kon u informatie verschaffen over de personen die kort na uw vertrek, met name op 02/02/2019, bij uw moeder thuis naar u en uw zoon komen vragen zijn (CGVS, 13/02/2020, p.12-13). Dat u geen ernstige en veelvuldige pogingen heeft ondernomen om u te informeren over de identiteit van de personen die jullie op 19/01/2019 en 02/02/2019 bij uw moeder kwamen zoeken is uitermate merkwaardig en zet de geloofwaardigheid van uw vrees verder op de helling.

Van iemand als u kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u hiernaar informeert en alles in het werk stelt om informatie te verzamelen over de identiteit van de personen waarvoor u een vrees koestert.

De geloofwaardigheid van de ernst van de door u aangehaalde problemen wordt verder ondermijnd door het feit dat u tot 14/01/2019 bent blijven werken (CGVS, 13/02/2020, p. 10) en u zich tot 11/01/2019 regelmatig naar uw appartement in Zacamil begaf. Daarenboven verplaatste u zich in januari 2019 tevens verschillende keren naar de rechtbank voor de afhandeling van de procedure opdat uw zoon het land zou kunnen verlaten (CGVS, 13/02/2020, p.8 en 9) en ging u op 14/01/2019 naar de school van uw zoon om er schoolattesten op te halen (CGVS, 13/02/2020, p.10). Bovenstaande handelingen vallen moeilijk te rijmen met iemand die een vrees voor haar leven en dat van haar zoon verklaarde te moeten koesteren. Hiermee geconfronteerd zei u in dit verband dat u zonder uw zoon naar het appartement terugkeerde, u niet veel andere opties had en naar het appartement terugkeerde omdat uw spullen (zoals kledij) er nog lagen. Tevens voegde u eraan toe dat de maras het op uw zoon gemunt hadden (CGVS, 13/02/2020, p.5).

In dit verband dringt de vraag zich op waarom maras u tussen 07/12/2018 en 11/01/2019, toen u hen na het incident van 07/12/2019 opnieuw in het appartementsblok tegenkwam, niet lastigvielen met vragen over uw zoon (CGVS, persoonlijk onderhoud van 13/02/2020, p.5, 6). De reden hiervoor als zouden ze u een hele periode niet hebben gezien en er misschien zeker van wilden zijn of u in het appartement was of niet, is uitermate vreemd en doet twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van de ernst van de door u aangehaalde problemen (CGVS, 13/02/2020, p.5, 6).

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 13/02/2020 verklaarde u verder dat uw familieleden (moeder, broers en zussen) momenteel geen problemen ondervinden in El Salvador (CGVS, p.3). Uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder nog steeds in dezelfde woning in Soyapango verblijft (CGVS, 13/02/2020, p.4-5). Niets in uw asielrelaas wijst erop dat u of uw zoon actueel in El Salvador gezocht zijn (CGVS, 13/02/2020, p.13).

In dit verband dient voorts te worden opgemerkt dat u het antwoord moest schuldig blijven toen u werd gevraagd of maras actueel nog aanwezig zijn in uw appartementsblok in Zacamil (CGVS, 13/02/2020, p.15). Het feit dat u zich hierover via uw broer of uw buurvrouw (uw broer verhuurt uw appartement sinds uw vertrek aan derden door via uw buurvrouw) niet ernstig informeerde is opmerkelijk (CGVS, 13/02/2020, p.15). Het feit dat u naliet zich op een gedegen wijze te informeren over het verder verloop van de huidige situatie wijst op een desinteresse en doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees. Uw verklaring hiervoor als zou u uw broer en uw buurvrouw niet in gevaar hebben willen brengen kan niet worden gevolgd (CGVS, 13/02/2020, p.15). In het kader van uw asielrelaas is het immers voor u van belang zich te informeren naar het verloop van de feiten in uw wijk. Desinteresse onder het mom van de veiligheid is hier in deze niet aanvaardbaar.

Volledigheidshalve dient in dit verband te worden aangestipt dat het uitermate vreemd is dat u op geen enkel ogenblik geprobeerd heeft om bescherming te zoeken bij uw autoriteiten (politie, Fiscalía) voor uw problemen met maras. Als verklaring haalde u aan dat politieagenten akkoorden sluiten met maras en men bij een aanklacht een nieuw en groter risico loopt (CGVS, 13/02/2020, p.8 en CGVS, 26/09/2019, p.15). Ongeacht het wantrouwen dat onder de bevolking van El Salvador leeft, kan toch verwacht worden dat men ten minste een poging doet om eerst in eigen land bescherming te zoeken vooraleer naar het buitenland te vluchten. Het gegeven dat u naliet zich te wenden tot uw eigen autoriteiten zet de geloofwaardigheid van uw vrees verder op de helling.

Toegevoegd dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië,

nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert

evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De verzoeken om internationale bescherming van uw broer M. M. E. A. (...) en uw schoonzus V. G. G. A. (...) tenslotte werden eveneens door het CGVS geweigerd.

De door u neergelegde documenten tenslotte vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, het paspoort en de geboorteakte van uw zoon, uw scheidingsakte, een attest van uw werkgever, een notariële akte van uw appartement, een bewijs van afbetaling van uw appartement, betalingsbewijzen van de school van uw zoon en de vluchtgegevens van u en uw zoon naar België, bevestigen de identiteit en nationaliteit van u en uw zoon, uw burgerlijke staat, uw werk -en woonsituatie, het feit dat uw zoon in El Salvador naar een privéschool ging, u eigenaar was van een appartement in El Salvador dat u afbetaalde en jullie reisroute van El Salvador naar België, elementen die hier niet ter discussie staan. Het arrest van de jeugdrechtbank van 11/01/2019 en de schriftelijke verklaring dat uw ex-man aangaande uw verzoek om internationale bescherming toont aan dat u via de rechtbank toestemming kreeg om met uw zoon El Salvador te verlaten en uw ex-man akkoord gaat met het verzoek om internationale bescherming voor uw zoon, elementen die hier evenmin ter discussie staan. De door u neergelegde persartikels tenslotte betreffen enkel informatie over de algemene veiligheidssituatie in Zacamil en algemene informatie over rekrutering van jongeren in El Salvador, maar vermogen evenmin de geloofwaardigheid van uw verklaringen in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*”, van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster stelt voorafgaand aan het lezen van de bestreden beslissing het vermoeden te hebben gehad dat “*deze beslissing, net als de overige beslissingen van de Commissaris-Generaal inzake El Salvador, zou lezen als een slechte grap*” en meent dat dit vermoeden bewaarheid werd. Zij onderneemt als volgt een poging om de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot haar persoonlijk relaas te weerleggen:

"a) De geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij

Het dient te worden opgemerkt dat verwerende partij de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij louter in twijfel trekt op grond van het feit dat zij zich onvoldoende zou hebben geïnformeerd aangaande de identiteit van de benedeleden die haar vervolgden, dat zij luidens de subjectieve appreciatie van verwerende partij een gedrag zou vertonen dat niet te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging, dat haar vrees niet actueel zou zijn, dat zij desinteresse zou vertonen in haar zaak en dat zij geen klacht heeft ingediend bij de corrupte politionele autoriteiten van El Salvador. Verwerende partij besluit op basis van deze vaststellingen dat de door verzoekende partij aangehaalde vervolgingsfeiten, met name de gedwongen rekrutering van haar zoon door de bende Barrio 18 en de uit haar weigering voortvloeiende bedreigingen, niet geloofwaardig zou zijn, terwijl verwerende partij in de bestreden beslissing wel lijkt te suggereren dat er in hoofde van verzoekende partij wel degelijke sprake is van een profiel dat een verhoogd risico op vervolging met zich meebrengt (stuk 1, p. 2, deel B, paragraaf 3), hetgeen op zich reeds een toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt (zie infra).

Nergens in de bestreden beslissing beticht verwerende partij verzoekende partij echter van flagrante leugens, manifest tegenstrijdige verklaringen of een volstrekt incoherent vluchtrelaas. Nergens in de bestreden beslissing wordt het vluchtrelaas van verzoekende partij aldus fundamenteel onderuit gehaald en nergens in de bestreden beslissing draagt verwerende partij dienstige elementen aan die wijzen op een manifest gebrek aan geloofwaardigheid in hoofde van verzoekende partij. In dit opzicht is het dan ook pertinent om te verwijzen naar het principe van het voordeel van de twijfel (zie infra).

Dit brengt verwerende partij er toe te besluiten dat verzoekende partij onvoldoende aannemelijk zou hebben gemaakt dat zij in El Salvador het slachtoffer zou zijn geweest van een persoonlijke en doelgerichte vervolging of dat zij in de toekomst in geval van terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer zou worden van persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging. Hieronder zal het tegendeel worden aangetoond.

b) De kennis van verzoekende partij over de identiteit van de benedeleden

Hoewel verwerende partij van oordeel is dat verzoekende partij onvoldoende kennis zou hebben omtrent de identiteit van de benedeleden die haar belaagden (stuk 1, p. 2, punt B, paragraaf 4), blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoekende partij een fysieke beschrijving kon geven van deze benedeleden, hun leeftijd kon schatten en tevens details als de aanwezigheid van een hond van een bepaald ras kon aanhalen (CGVS 26.09.2019, p. 13-14). Hoewel dergelijke verklaringen reeds zeer doorleefd overkomen en een hoge mate van detail vertonen, wordt aan verzoekende partij verweten dat zij niet op de hoogte was van de namen of aliases van deze benedeleden en dat zij evenmin wist of deze benedeleden in haar wijk woonachtig waren. In dit verband dient te worden opgemerkt dat de elementen van de identiteit van deze benedeleden waarvan verzoekende partij kennis heeft, elementen zijn die af te leiden zijn uit de ontmoetingen die zij had met deze benedeleden, maar dat kennis over elementen als hun namen/aliases of hun woonplaats slechts na navraag kunnen worden bekomen, iets wat verzoekende partij in casu niet heeft gedaan. In de context van het Salvadoraanse benedegeweld valt het immers niet te verwonderen dat er bij deze benedeleden uit angst geen navraag wordt gedaan naar hun namen/aliases of hun exacte woonplaats. Aangezien verzoekende partij dus reeds behoorlijk wat kennis over de identiteit van de benedeleden die haar belaagden kan tentoonspreiden en het haar bovendien niet verweten kan worden dat zij geen nadere informatie kon vergaren over de namen/aliases of de woonplaats van haar belagers, dient te worden besloten dat verwerende partij onterecht stelt dat dit vermeende gebrek aan informatie de geloofwaardigheid van verzoekende partij fundamenteel ondermijnt.

c) Het gedrag van verzoekende partij in het licht van de door haar aangehaalde vrees

Verwerende partij stelt dat het gedrag van verzoekende partij na het incident van 07.12.2018 moeilijk te rijmen valt met iemand die vreest voor haar leven en dat van haar zoon (stuk 1, p. 3, paragraaf 2) daar zij zich na het voornoemde incident verschillende keren naar haar appartement, de rechtbank en de school van haar zoon verplaatste. In dit verband dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij slechts anderhalve maand na het incident op 07.12.2018 haar land van oorsprong heeft verlaten, wat een kort tijdsbestek is en getuigt van een acute vrees. Dat zij gedurende deze anderhalve maand dit vertrek diende voor te bereiden en aldus naar haar appartement ging om spullen te halen, naar de rechtbank ging om de procedure af te handelen opdat haar zoon het land met haar zou kunnen verlaten

en tot slot ook naar de school van haar zoon ging om schoolattesten op te halen, hoeft geenszins te verbazen, zeker gezien het feit dat haar zoon het doelwit van de bendeleden was en zij zonder haar zoon deze verplaatsingen maakte. Dergelijk gedrag correspondeert wel degelijk met dat van een persoon die vreest voor haar leven en dat van haar zoon en die met inachtneming van de nodige voorzorgsmaatregelen gedurende een tijdsbestek van anderhalve maand de nodige voorbereidingen treft teneinde haar land van oorsprong zo snel mogelijk te verlaten.

d) De afwezigheid van een klacht door verzoekende partij bij de politionele autoriteiten in El Salvador

Zoals blijkt uit het COI Focus-rapport dd. 15.07.2019 aangaande de veiligheidssituatie in El Salvador, en zoals verwerende partij ook zelf erkent in de bestreden beslissing (stuk 1, p. 3, paragraaf 6), leeft er een groot wantrouwen onder de Salvadoraanse bevolking jegens de politionele autoriteiten en het gerechtelijke apparaat, die geteisterd worden door corruptie en vaak banden hebben met de georganiseerde misdaadgroepen.¹ De verklaring van verzoekende partij dat politieagenten akkoorden sluiten met de maras en men bij een aanklacht een nieuw en groter risico loopt (CGVS 13.02.2020, p. 8 en CGVS 26.09.2019 p. 3) is dan ook een afdoende verklaring.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat indien verzoekende partij wél een klacht had ingediend en vervolgens meteen het land had verlaten zonder de uitkomst van deze klacht af te wachten, verwerende partij zonder enige twijfel had gesteld dat het 'bevreemdend' is en van 'desinteresse' getuigt dat zij niet gewacht heeft op de uitkomst van deze klacht alvorens daadwerkelijk te vluchten.

Het is aldus duidelijk dat de afwezigheid van een klacht bij de politie in de Salvadoraanse context én in dit specifieke geval allerminst wijst op een gebrek aan geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

e) Conclusie

Tot slot dient te worden opgemerkt dat de verklaringen van verzoekende partij tevens gelezen dienen te worden in het kader van de algemene situatie in El Salvador voor personen met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij. Zelfs indien men zou aannemen, quod non, dat er twijfels zijn omtrent deze verklaringen, dan nog kunnen zij, in samenhang gelezen met het principe van het voordeel van de twijfel, aanleiding geven tot het vaststaan van een gegronde vrees tot vervolging gezien het profiel van verzoekende partij en de algemene situatie in El Salvador (zie infra)."

Vervolgens geeft verzoekster een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel.

Verder betoogt verzoekster dat uit objectieve informatie blijkt dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van een persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als het hare, met name dat van "moeder van een minderjarige persoon die zich weigert aan te sluiten bij één van de georganiseerde misdaadgroepen én een persoon van wie men meent dat zij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende". Verzoekster citeert in dit verband uit de COI Focus "El Salvador. Situation sécuritaire" van 15 juli 2019 en de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van UNHCR van maart 2016, waaraan wordt gerefereerd in de bestreden beslissing. Verzoekster wijst erop dat er volgens UNHCR wel degelijk een reëel risico bestaat dat personen met een profiel als het hare slachtoffer kunnen worden van persoonlijke en doelgerichte vervolging vanwege de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador. Zij meent dat haar risicoprofiel correspondeert met de door haar aangehaalde feiten en "dat er aldus duidelijk sprake is van persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging, alsook van een gegronde vrees tot persoonlijke en doelgerichte vervolging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst".

Verzoekster gaat vervolgens in op de toepassing van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat de bedoelingen van de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador veel verder reiken dan het louter economische, dat zij erop uit zijn economische en territoriale macht te verwerven en hierbij onwettige middelen gebruiken in weerwil van de legitieme overheid. Dergelijke praktijken zijn, aldus verzoekster, duidelijk politiek gemotiveerd. Verzoekster citeert uit voormelde COI Focus van 15 juli 2019 passages over de impact van de georganiseerde misdaadgroepen op het politieke leven in El Salvador. Zij besluit hieruit dat de daden van vervolging door de georganiseerde bendes in El Salvador, zoals gedwongen rekrutering van minderjarigen, niet alleen crimineel en economisch, maar tevens politiek gemotiveerd zijn. De reden voor vervolging *in casu*

is, aldus verzoekster, eveneens politiek van aard, wat maakt dat er duidelijk een band is met het Verdrag van Genève op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging.

Verzoekster betoogt verder dat deze interpretatie, met name dat slachtoffers van de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador eveneens omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging kunnen worden vervolgd, eveneens wordt bijgetreden door UNHCR. Verzoekster citeert in dit verband uit voormelde *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016 en meent dat er in haar hoofde sprake is van een risicoprofiel waarover UNHCR in voormelde richtlijnen stelt dat *“(d)epending on the particular circumstances of the case (...) persons perceived by a gang as contravening its rules or resisting its authority may be in need of international refugee protection on the grounds of their (imputed) political opinion, membership of a particular social group, or on the basis of other Convention grounds”*. Verzoekster wijst erop dat UNHCR aldus meent dat, naast het hebben van een (toegeschreven) politieke overtuiging, ook het behoren tot een sociale groep een mogelijke grond van vervolging kan zijn voor een profiel als dat van haar. Zij citeert uit de *“Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs”* van 31 maart 2010 en merkt op dat UNHCR daarin een ruime definitie van het begrip ‘sociale groep’ hanteert waarbij twee verschillende benaderingen mogelijk zijn, namelijk deze van de aangeboren en inherente kenmerken, enerzijds, en deze van de sociale perceptie, anderzijds. Zij wijst erop dat UNHCR meent dat deze beide benaderingen van toepassing kunnen zijn in de context van georganiseerd bendegeweld. Ook de Belgische en de Europese wetgever huldigen een ruime interpretatie van het begrip ‘sociale groep’, zo vervolgt verzoekster, die verwijst naar de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat de wetgever, gelet op het gebruik van de woorden ‘onder meer’, een niet-limitatieve opsomming geeft van wat moet worden verstaan onder een specifieke sociale groep en dat uit de parlementaire voorbereiding duidelijk blijkt dat het hierbij niet om cumulatieve voorwaarden gaat.

Bij wijze van besluit stelt verzoekster het volgende:

“Op grond van de hierboven aangehaalde elementen dient te worden besloten dat vervolging door georganiseerde misdaadgroepen in de Salvadoraanse context onder de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag kan vallen en dat politieke overtuiging en het behoren tot een sociale groep mogelijke gronden van vervolging kunnen zijn.

In het geval van verzoekende partij, een moeder van een minderjarige persoon die zich weigert aan te sluiten bij één van de georganiseerde misdaadgroepen én een persoon van wie men meent dat zij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende (zie infra punt 3), is de grond van vervolging in hoofdde die van de politieke overtuiging. Zo kan in de Salvadoraanse context het uiten van bezwaren tegen de activiteiten van bendes worden beschouwd als een mening die kritisch is ten aanzien van de methoden en het beleid van de georganiseerde misdaadgroepen, die de de facto autoriteit uitoefenen. Deze mening kan aldus een politieke mening vormen in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Zo kunnen bijvoorbeeld personen zoals verzoekende partij en haar zoon, die weigeren gerekruteerd te worden door een bende, worden beschouwd als personen met een afwijkende politieke mening.

In ondergeschikte orde is er in het geval van verzoekende partij, een moeder van een minderjarige persoon die zich weigert aan te sluiten bij één van de georganiseerde misdaadgroepen én een persoon van wie men meent dat zij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, sprake van het behoren tot een sociale groep als grond van vervolging. Zo kunnen bepaalde handelingen of ervaringen uit het verleden, zoals de weigering om haar zoon te laten rekruteren door een bende, gelden als onomkeerbaar, hetgeen ze dus tot een gemeenschappelijke achtergrond maken die niet gewijzigd kan worden in de zin van artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het weigeren om haar zoon te laten rekruteren door een bende is tevens een handeling die een uiting is van een geloof of een overtuiging dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkene dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, zoals geschreven staat in artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het gaat hier immers om de morele overtuiging dat men de wet dient na te leven en niet mag toegeven aan criminele activiteiten. Tot slot kunnen personen die weigeren hun kinderen te laten rekruteren door een criminele bende tevens een eigen identiteit hebben in de zin van artikel 48/3, § 4, d), tweede streepje van de Vreemdelingenwet, die als afwijkend wordt beschouwd in de Salvadoraanse context, waarbij het samenwerken met en toegeven aan de eisen van de bendes eerder de regel dan de uitzondering is. In ondergeschikte orde behoort verzoekende partij als moeder van een minderjarige persoon die zich weigert aan te sluiten bij

één van de georganiseerde misdaadgroepen én een persoon van wie men meent dat zij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, aldus tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.”

2.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”*, van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster haalt artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan, alsook de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Zij meent dat er omwille van de in het eerste middel aangehaalde elementen redenen zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet loopt.

Verder betwist verzoekster de analyse die in de bestreden beslissing wordt gemaakt van de aard van het geweld in El Salvador en het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zij wijst erop dat de bronnen waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt op dit punt veel genuanceerder zijn en allerminst eenstemmig besluiten dat er geen sprake zou zijn van een binnenlands gewapend conflict in de zin van voormeld artikel van de Vreemdelingenwet. Verzoekster citeert te dezen uit voormelde COI Focus van 15 juli 2019 en stelt als volgt:

“Uit dit rapport, nota bene afkomstig van de studiedienst van verwerende partij en aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt duidelijk dat de classificering van het geweld in El Salvador allerminst eenduidig is. Hoewel er bronnen zijn die het door verwerende partij in de bestreden beslissing ingenomen standpunt bevestigen, zijn er ontegensprekelijk eveneens meerdere bronnen die wel degelijk gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld. Het feit dat deze elementen niet worden vermeld in de bestreden beslissing, maakt de motivering van verwerende partij gebrekkig en lacunair. Het dient overigens te worden opgemerkt dat de motivering wat het onderdeel subsidiaire bescherming betreft, allerminst uitvoerig is en dat verwerende partij niet op afdoende wijze verklaart waarom het geweld in El Salvador volgens haar niet als binnenlands gewapend conflict kan worden beschouwd.

Los van het feit dat er de hierboven aangehaalde objectieve informatie erop wijst dat de classificatie van het geweld in El Salvador allerminst eenduidig over de verschillende bronnen heen, is verzoekende partij van mening dat er wel degelijk sprake is van een binnenlands gewapend conflict dat een ernstige bedreiging voor haar leven of haar persoon vormt als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekster besluit dat een terugkeer naar haar land van herkomst niet alleen een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zou uitmaken wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de daden van vervolging vanwege criminele bendes, maar tevens als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict en aldus een schending zou uitmaken van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.1.3. In wat zich aandient als een derde middel stelt verzoekster dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) haar relaas duidelijk onvoldoende geanalyseerd heeft en dat de bestreden beslissing artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Verdrag van Genève schendt, alsook *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van voornoemde wet van 29 juli 1991. Verzoekster meent in dergelijke omstandigheden opnieuw te moeten worden gehoord door het CGVS. De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd zodat het CGVS tot aanvullende onderzoeksmaatregelen kan overgaan, aldus verzoekster.

2.2. Stukken

Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster in het eerste en tweede middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gesteld voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet. Voorts voert verzoekster in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, zonder *in concreto* te verduidelijken op welke wijze deze artikelen door de bestreden beslissing geschonden zouden (kunnen) zijn.

2.3.2.2. In de mate dat verzoekster in het eerste en het tweede middel de schending aanvoert van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”* en *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoekster nalaat hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het eerste en het tweede middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.2.3. In de mate dat verzoekster in het tweede middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.4. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) een profiel, met name haar vrees voor gedwongen rekrutering van haar minderjarige zoon door leden van *Mara 18*, op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen, omdat (B) geen geloof wordt gehecht aan de door haar aangehaalde vrees, nu (i) zij uitermate beperkte informatie kon verschaffen over de *maras* met wie zij en haar zoon in de wijk problemen kenden, (ii) zij evenmin informatie kon verschaffen over de personen die op 19 januari 2019 en 2 februari 2020 bij haar moeder langskwamen, (iii) zij tot 14 januari 2019 is blijven werken, zij zich tot 11 januari 2019 regelmatig naar haar appartement in Zacamil begaf en zij zich daarenboven in januari 2019 verschillende keren naar de rechtbank verplaatste en op 14 januari 2019 naar de school van haar zoon ging om er schoolattesten op te halen, (iv) zij verklaarde dat haar familieleden momenteel geen problemen ondervinden in El Salvador en niets in haar relaas erop wijst dat zij of haar zoon actueel in El Salvador worden gezocht, (v) zij naliet zich op een gedegen wijze te informeren over het verdere verloop van de huidige situatie, en (vi) zij op geen enkel ogenblik geprobeerd heeft om bescherming te zoeken bij haar autoriteiten, omdat (C) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en zij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, omdat (D) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (E) de door haar neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin vermogen om te buigen. Al deze overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De middelen kunnen in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten omwille van problemen met een criminele bende, de *Mara 18*, die haar minderjarige zoon zou hebben willen rekruteren. De problemen zouden midden november 2018 begonnen zijn, toen haar zoon werd lastiggevallen door leden van de bende in de buurt van het appartement in Zacamil waar zij sinds 2016 met haar zoon woonde. De pesterijen zouden aanvankelijk niet verder gegaan zijn dan het uiten van beledigingen telkens de bendeleden haar zoon zagen. Op 7 december 2018 echter, zouden verzoekster en haar zoon door vijf bendeleden zijn bedreigd en te horen hebben gekregen dat ze van verzoeksters zoon een echte man zouden maken, waarmee de bendeleden erop doelden dat hij met hen zou moeten samenwerken. Na dit incident zou verzoeksters zoon zich heel slecht hebben gevoeld en zou verzoekster hem naar haar moeder in Soyapango hebben gebracht, waar hij zou gebleven zijn tot aan hun vertrek op 25 januari 2019. Op aanraden van een bevriende advocate zou verzoekster meteen de nodige voorbereidingen hebben getroffen voor dit vertrek. Zelf zou verzoekster na het incident van 7 december 2018 nog meermaals teruggekeerd zijn naar haar appartement, evenwel zonder dat zij nog door de bendeleden werd lastiggevallen. In de periode tussen 21 december 2018 en 3 januari 2019 zou verzoekster vakantie hebben gehad en bij haar moeder hebben ingewoond. Na deze periode zou zij nog twee of drie keer naar haar appartement zijn teruggekeerd. Op 11 januari 2019 zou zij opnieuw problemen hebben gekregen met de bendeleden die haar en haar zoon eerder belaagden. Die dag zouden zij bij verzoekster hebben aangeklopt en haar een telefoon hebben aangereikt. De beller zou ermee bedreigd hebben haar zoon te doden indien zij hem niet binnen de twee dagen zou afgeven. Verzoekster verklaart dat zij 's anderendaags naar haar moeder ging en er tot aan haar vertrek verbleef. Op 19 januari 2019 zouden er drie bendeleden uit de regio van Soyapango naar het huis van haar moeder gekomen zijn. Zij zouden getipt zijn dat verzoekster en haar zoon zich daar schuilhielden maar weer vertrokken zijn nadat verzoeksters moeder hen ervan kon overtuigen dat ze er niet waren. Daarop zouden verzoekster en haar zoon tot aan hun vertrek op 25 januari 2019 ondergedoken hebben geleefd in een kamer achteraan de woning. Na hun vertrek zouden dezelfde bendeleden opnieuw naar het huis van verzoeksters moeder gekomen zijn en daarbij het huis hebben doorzocht en verzoeksters moeder hebben gewaarschuwd voor repercussies indien zou blijken dat zij verzoekster en haar zoon onderdak bood.

Daargelaten de vraag of de feiten die verzoekster aanhaalt zich daadwerkelijk hebben voorgedaan, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij omwille van deze feiten actueel een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

Wat dit betreft, wijst de Raad vooreerst op volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Vooreerst is het merkwaardig dat u uitermate beperkte informatie kon verschaffen over de maras met wie u en uw zoon in de wijk problemen kenden (CGVS, 13/02/2020, p.8-9). Hiernaar gevraagd haalde u aan dat het bendeleden van de regio zijn die zich verplaatsen door de hele regio en behoren tot Mara 18. Tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS van 26/09/2019 gaf u een fysieke beschrijving van de maras met wie jullie problemen ondervonden. U haalde aan dat het 5 jongens betrof, waarvan u er vier tussen de 16 en 17 jaar oud schatte en zei u dat er één tweeling bij was. Van de oudste persoon zei u dat u deze 22 jaar schatte en hij een hond van het ras Pipo Blanco bij zich had (CGVS, 26/09/2019, p.13-14). Doorgevraagd naar de identiteit, verklaarde u echter niet op de hoogte te zijn van hun namen of aliassen (CGVS, 13/02/2020, p.9). Evenmin wist u of deze maras in jullie wijk woonachtig waren (CGVS, 26/09/2019, p.14). Dat u geen verdere informatie over de identiteit of afkomst van de maras kon verschaffen, is uitermate vreemd. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat dezelfde groep jongeren zich vanaf 2016, het moment dat u met uw zoon in het appartement in Zacamil introk, zich dagelijks in de trappenhal van jullie appartementsblok ophielden (CGVS, 26/09/2019, p.14 + CGVS 13/02/2020, p.11; p.13). Uw verklaring, als zou u niet veel thuis zijn geweest omdat u 's morgens vroeg vertrok naar uw werk en pas 's avonds laat thuiskwam, is rekening houdend met het feit dat u er al drie jaar woonachtig was en steeds dezelfde jongeren in jullie appartementsblok rondhingen, niet afdoende voor uw gebrekkige kennis over hun identiteit (CGVS, 13/02/2020, p.11). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat het steeds om dezelfde jongeren ging die voor u en uw zoon in Zacamil problemen veroorzaakten. Zo verklaarde u zelf op 11/01/2019 door dezelfde belagers te zijn benaderd als op 07/12/2018 (CGVS, 13/02/2020, p.21-22). Dat u zich rekening houdend met bovenvermelde niet ernstig informeerde over de identiteit van deze personen doet serieus afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Evenmin kon u informatie verschaffen over de personen die op 19/01/2019 en op 02/02/2019 bij uw moeder thuis in Soyapango langskwamen. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat uw moeder de

jongeren die langskwamen kende omdat ze uit haar buurt kwamen (CGVS, 26/09/2019, p.13). U voegde eraan toe dat uw broer wist dat het maras waren omdat zij gekend zijn in de buurt (CGVS, 13/02/2020, p. 19). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 13/02/2020 verklaarde u noch bij uw moeder, noch bij uw broer J. L. (...) geïnformeerd te hebben naar de identiteit van de personen die op 19/01/2019 bij uw moeder thuis langskwamen. Uw verklaring als zouden maras vaak roteren en u uw familie niet veel vragen hebben willen stellen omdat u hen zelf niet heeft gezien en er op dat moment niet aan heeft gedacht, kan allesbehalve overtuigen (CGVS, 13/02/2020, p. 12).

Evenmin kon u informatie verschaffen over de personen die kort na uw vertrek, met name op 02/02/2019, bij uw moeder thuis naar u en uw zoon komen vragen zijn (CGVS, 13/02/2020, p.12-13). Dat u geen ernstige (...) pogingen heeft ondernomen om u te informeren over de identiteit van de personen die jullie op 19/01/2019 en 02/02/2019 bij uw moeder kwamen zoeken is uitermate merkwaardig en zet de geloofwaardigheid van uw vrees verder op de helling.

Van iemand als u kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u hiernaar informeert en alles in het werk stelt om informatie te verzamelen over de identiteit van de personen waarvoor u een vrees koestert."

Door er in het eerste middel van het verzoekschrift op te wijzen dat zij een fysieke beschrijving kon geven van deze benedeleden, hun leeftijd kon schatten en tevens details zoals de aanwezigheid van een hond van een bepaald ras kon aangeven, weerlegt verzoekster geenszins de pertinente vaststelling dat zij geen verdere informatie over hun identiteit of afkomst kon verschaffen en zich daarover niet blijkt te hebben geïnformeerd. Verzoekster bevestigt dat de elementen waarvan zij kennis had af te leiden zijn uit de ontmoetingen die zij met de benedeleden had, doch dat kennis van hun namen of aliassen en hun woonplaats slechts door navraag kon bekomen worden. Het argument dat zij uit angst geen navraag zou hebben gedaan bij de benedeleden, is niet afdoende, aangezien het niet verklaart waarom verzoekster niet via burens of andere omwonenden meer informatie kon verkrijgen over haar belagers. Verzoekster verklaarde tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat zij zo goed als geen contact had met haar burens omdat haar dagelijkse routine bestond uit gaan werken en weer naar huis keren (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 26 september 2019, p. 14). Uit haar verdere verklaringen blijkt echter dat ze via burens geruchten opving over families die gelijkaardige problemen met de bende hadden (*ibid.*, p. 15-16). Bovendien verklaarde verzoekster dat haar appartement sinds haar vertrek verhuurd wordt door haar broer, die daarvoor een beroep doet op de buurvrouw. Dat verzoekster zelf geen enkel contact heeft met deze buurvrouw om haar geen problemen te bezorgen, kan niet overtuigen, daar deze buurvrouw haar zaken of die van haar familie behartigt en zodoende hoe dan ook is blootgesteld aan het risico om door de benedeleden te worden uitgehooft of erger (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 13 februari 2020, p. 15). Overigens gaat verzoekster geheel voorbij aan de pertinente vaststelling dat zij ook over de personen die op 19 januari 2019 en 2 februari 2019 bij haar moeder thuis in Soyapango zouden zijn langskomen geen informatie kon verschaffen. Nochtans blijkt uit haar verklaringen dat het jongeren betrof die haar moeder daar gewoonlijk zag en dat haar broer wist dat het benedeleden waren omdat zij in de buurt gekend waren (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 26 september 2019, p. 18, en stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 13 februari 2020, p. 12). Aldus had verzoekster door eenvoudige navraag bij haar moeder en broer meer te weten kunnen komen over de identiteit van deze personen. De vaststelling dat zij dit niet heeft gedaan en hier evenmin een afdoende verklaring voor heeft, schaadt haar geloofwaardigheid met betrekking tot de ernst van de door haar voorgehouden vrees.

Verder stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"De geloofwaardigheid van de ernst van de door u aangehaalde problemen wordt verder ondermijnd door het feit dat u tot 14/01/2019 bent blijven werken (CGVS, 13/02/2020, p. 10) en u zich tot 11/01/2019 regelmatig naar uw appartement in Zacamil begaf. Daarenboven verplaatste u zich in januari 2019 tevens verschillende keren naar de rechtbank voor de afhandeling van de procedure opdat uw zoon het land zou kunnen verlaten (CGVS, 13/02/2020, p.8 en 9) en ging u op 14/01/2019 naar de school van uw zoon om er schoolattesten op te halen (CGVS, 13/02/2020, p.10). Bovenstaande handelingen vallen moeilijk te rijmen met iemand die een vrees voor haar leven en dat van haar zoon verklaarde te moeten koesteren. Hiermee geconfronteerd zei u in dit verband dat u zonder uw zoon naar het appartement terugkeerde, u niet veel andere opties had en naar het appartement terugkeerde omdat uw spullen (zoals kledij) er nog lagen. Tevens voegde u eraan toe dat de maras het op uw zoon gemunt hadden (CGVS, 13/02/2020, p.5)."

In het eerste middel wijst verzoekster op het korte tijdsbestek – anderhalve maand – waarbinnen zij na het incident van 7 december 2018 haar land van herkomst verlaten heeft, wat volgens haar wijst op een acute vrees, en stelt zij dat zij daarin mits inachtneming van de nodige voorzorgsmaatregelen de nodige voorbereidingen diende te treffen voor haar vertrek. De Raad acht het evenwel niet aannemelijk dat verzoekster naar aanleiding van wat er gebeurde op 7 december 2018 besloten zou hebben dat het leven van haar zoon in gevaar was en dat zij met hem het land diende te verlaten, indien zij daarna daadwerkelijk nog herhaaldelijk naar haar appartement is teruggekeerd in de veronderstelling dat de bendeleden “niets meer zouden doen”, zoals zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 26 september 2019, p. 17), of “dat er niets ergs zou gebeuren”, zoals zij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud heeft verklaard (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 13 februari 2020, p. 5). Dergelijk gedrag strookt niet met de vrees die verzoekster voorhoudt te hebben gehad naar aanleiding van de gebeurtenissen op 7 december 2018 en die haar ertoe zou hebben aangezet de nodige voorbereidingen te treffen om haar land van herkomst te verlaten.

Tevens stelt de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“Volledigheidshalve dient in dit verband te worden aangestipt dat het uitermate vreemd is dat u op geen enkel ogenblik geprobeerd heeft om bescherming te zoeken bij uw autoriteiten (politie, Fiscalia) voor uw problemen met maras. Als verklaring haalde u aan dat politieagenten akkoorden sluiten met maras en men bij een aanklacht een nieuw en groter risico loopt (CGVS, 13/02/2020, p.8 en CGVS, 26/09/2019, p.15). Ongeacht het wantrouwen dat onder de bevolking van El Salvador leeft, kan toch verwacht worden dat men ten minste een poging doet om eerst in eigen land bescherming te zoeken vooraleer naar het buitenland te vluchten. Het gegeven dat u naliet zich te wenden tot uw eigen autoriteiten zet de geloofwaardigheid van uw vrees verder op de helling.”

Verzoekster herhaalt in het eerste middel slechts dat er een groot wantrouwen leeft onder de Salvadoraanse bevolking jegens de politionele autoriteiten en het gerechtelijk apparaat omwille van corruptie. Hiermee doet zij derhalve geen afbreuk aan de rechtmatige verwachting dat zij minstens een poging zou hebben ondernomen om eerst bescherming te vragen aan de autoriteiten van haar land van herkomst alvorens er te vertrekken, gelet op het subsidiaire karakter van de internationale bescherming. Verder beperkt verzoekster zich tot loutere insinuaties waar zij opmerkt dat “indien verzoekende partij wél een klacht had ingediend en vervolgens meteen het land had verlaten zonder de uitkomst van deze klacht af te wachten, verwerende partij zonder enige twijfel had gesteld dat het ‘bevreesd’ is en van ‘desinteresse’ getuigt dat zij niet gewacht heeft op de uitkomst van deze klacht alvorens daadwerkelijk te vluchten”. Dergelijke ongefundeerde kritiek is niet dienstig ten aanzien van de concrete en terechte vaststellingen van de bestreden beslissing.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoekster de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing onverlet laat:

“Tijdens het persoonlijk onderhoud van 13/02/2020 verklaarde u verder dat uw familieleden (moeder, broers en zussen) momenteel geen problemen ondervinden in El Salvador (CGVS, p.3). Uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder nog steeds in dezelfde woning in Soyapango verblijft (CGVS, 13/02/2020, p.4-5). Niets in uw asielrelaas wijst erop dat u of uw zoon actueel in El Salvador gezocht zijn (CGVS, 13/02/2020, p.13).

In dit verband dient voorts te worden opgemerkt dat u het antwoord moest schuldig blijven toen u werd gevraagd of maras actueel nog aanwezig zijn in uw appartementsblok in Zacamil (CGVS, 13/02/2020, p.15). Het feit dat u zich hierover via uw broer of uw buurvrouw (uw broer verhuurt uw appartement sinds uw vertrek aan derden door via uw buurvrouw) niet ernstig informeerde is opmerkelijk (CGVS, 13/02/2020, p.15). Het feit dat u naliet zich op een gedegen wijze te informeren over het verder verloop van de huidige situatie wijst op een desinteresse en doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees. Uw verklaring hiervoor als zou u uw broer en uw buurvrouw niet in gevaar hebben willen brengen kan niet worden gevolgd (CGVS, 13/02/2020, p.15). In het kader van uw asielrelaas is het immers voor u van belang zich te informeren naar het verloop van de feiten in uw wijk. Desinteresse onder het mom van de veiligheid is hier in deze niet aanvaardbaar.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Op basis van de voorgaande vaststellingen en overwegingen besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij actueel een gegronde vrees heeft in verband met de vervolgingsfeiten waarop zij zich in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming beroept en dat deze feiten aldus niet dermate ernstig zijn dat zij haar ertoe zouden hebben bewogen haar land van herkomst te

verlaten of haar verhinderen ernaar terug te keren. Aan dit oordeel wordt geen afbreuk gedaan door de opmerking in het eerste middel dat nergens in de bestreden beslissing sprake is van flagrante leugens, manifest tegenstrijdige verklaringen of een volstrekt incoherent vluchtrelaas.

De verwijzing in het eerste middel naar het profiel van verzoekster, met name dat van *“moeder van een minderjarige persoon die weigert zich aan te sluiten bij één van de georganiseerde misdaadgroepen én een persoon van wie men meent dat zij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende”* en naar de algemene situatie in El Salvador volstaat op zich niet om aan te tonen dat verzoekster of haar zoon daadwerkelijk worden bedreigd of vervolgd. De vluchtelingenrechtelijke vrees dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft wat dat betreft, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 8, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoekster neergelegde documenten:

“Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, het paspoort en de geboorteakte van uw zoon, uw scheidingsakte, een attest van uw werkgever, een notariële akte van uw appartement, een bewijs van afbetaling van uw appartement, betalingsbewijzen van de school van uw zoon en de vluchtgegevens van u en uw zoon naar België, bevestigen de identiteit en nationaliteit van u en uw zoon, uw burgerlijke staat, uw werk -en woonsituatie, het feit dat uw zoon in El Salvador naar een privéschool ging, u eigenaar was van een appartement in El Salvador dat u afbetaalde en jullie reisroute van El Salvador naar België, elementen die hier niet ter discussie staan. Het arrest van de jeugdrechtbank van 11/01/2019 en de schriftelijke verklaring dat uw ex-man aangaande uw verzoek om internationale bescherming toont aan dat u via de rechtbank toestemming kreeg om met uw zoon El Salvador te verlaten en uw ex-man akkoord gaat met het verzoek om internationale bescherming voor uw zoon, elementen die hier evenmin ter discussie staan. De door u neergelegde persartikels tenslotte betreffen enkel informatie over de algemene veiligheidssituatie in Zacamil en algemene informatie over rekrutering van jongeren in El Salvador, maar vermogen evenmin de geloofwaardigheid van uw verklaringen in positieve zin om te buigen.”

Deze motieven worden door verzoekster op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat geen geloof kan worden gehecht aan de ernst van de aangehaalde problemen en de vrees die verzoekster daarbij beweert te hebben.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of,

in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in El Salvador wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf en de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

De Raad erkent op basis van de informatie vervat in voormelde COI Focus van 15 juli 2019 dat de diverse geraadpleegde bronnen het niet eens zijn over de kwalificatie van het gewapende geweld in El Salvador, doch stelt op basis van diezelfde informatie vast dat, daargelaten de vraag of er zich in El Salvador al dan niet een ‘binnenlands gewapend conflict’ in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet afspeelt, het merendeel van het gewapend geweld in El Salvador gepleegd wordt door criminele bendes die daarbij de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten alsook burgers met een welbepaald profiel viseren. Aldus is er geen sprake van willekeurig, veralgemeend geweld in de zin van voormeld artikel. Verzoekster verwijst slechts naar de informatie in het administratief dossier en brengt zelf geen informatie bij die hierop een ander licht werpt.

2.3.5.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige

stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN